

MICHAEL CORDELL

TALPIOTIN KÄÄRÖ

MICHAEL CORDELL

The Talpiot Scroll

nikesi kikittant kalri komela nikesi kikittant kalri komela nikesi kikittant kalri komela

TALPIOTIN KÄÄRÖ

nikmeti kirittant kaliti korola nikmeti kirittant kaliti korolalnikmeti kirittant kaliti korola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-286-616-5

1. HAUTA NUMERO 839, VUOSI 2007	3
2. JULIEN ONNI, WIEN 1988	9
3. TALPIOTIN URNA, VUOSI 2007	15
4. NEGEVIN AUTIOMAAN TAPAHTUMAT V. 1978	21
5. KUOLEMAA VAI KUOLEMATOMUUTTA?	31
6. KÄÄRÖ	37
7. KÄSIKIRJOITUS	45
8. TAIKUUTTA	56
9. PORTALLIN AAMU	69
10. SANAT EIVÄT KUVAA, VAAN SAAVAT AIKAAN	76
11. GHENTIN TEHTÄVÄ	83
12. IHMINEN VOI VÄISTYÄ	94
13. MURTO	103
14. TAPAAMINEN	109
15. EPÄONNISTUMINEN	115
16. TYÖNOHJAUS	120
17. TYÖTARJOUS	125
18. TUOKSUJA	130
19. HÄDÄSSÄ YSTÄVÄ	138
20. HAASTATTELU	145
21. KENKÄ	151
22. MIELETTÖMÄT LAUSEET	161
23. PELASTUMINEN	171
24. IN CASE OF EMERGENCY	178
25. PIDÄTYS	190
26. ANTHIKKIKAUPPAA	201
27. SYNKRETISMI	209
28. NUORI, VIHAINEN MIES	220
29. SINUN USKOSI ON SINUT PELASTANUT	228
30. YHDEKSÄS PÄIVÄ	235
31. MARIAMNEN EPISTOLA	241
32. RADIOHILI	257
33. CIUDAD DE MÉXICO	267
34. SAIRAALA	276
35. TYÖPAJA NUMERO NELJÄ	283
36. HERÄÄMINEN	289
37. ESPRIT DE CORPS	295
38. KUULUSTELU	300
39. TUNNISTUS	313
40. HELMEILEVÄ NAURU	321

1. Hauta numero 839, vuosi 2007

Luurista kuuluva moottorin ulvonta rummutti Yossif Sobginin tärykalvoja. Melumassasta terävöityi vähitellen kumea ääni:

– Onko Sobgin, se arkeologi?

– Kyllä on.

– Tässä puhuu työnjohtaja Stiller. Soitan Talpiotin kaupunginosasta, rakennustyömaalta. Löysimme haudan, teidän pitäisi tulla katsomaan. Osuimme kaivurilla haudan kylkeen ja siitä on nyt pala pois.

– Olen sopinut tälle päivälle toisen kaivauksen, voin tulla huomenna puolenpäivän jälkeen.

– Tulkaa nyt heti, rakennushanke on valtava, eikä viivästyksistä pidetä. Olemme muutenkin jäljessä.

– Niin olen minäkin. Hautoja löytyy nykyvauhdilla enemmän kuin muutama arkeologi pystyy mitenkään kaivamaan.

Sobgin alkoi ärtyä. Työt kasautuivat, koska kaivauksissa oli viime aikoina ollut kiirettä. Pelkästään Talpiotin

kaupunginosasta Kaakkois-Jerusalemista hautoja oli löydetty yli sata. Tiedemiesmäinen asenne palasi kuitenkin nopeasti.

– Kuulkaa, kyse on paitsi maamme myös ihmiskunnan historiasta. Lähetän apulaiseni toiselle kaivaukselle ja tulen itse sinne, vielä tänään. Niin, ja kiitos soitosta, olette tehnyt lain edellyttämän velvollisuutenne. Olen siitä iloinen.

Sobgin tiesi hyvin, että sai olla kiitollinen kaikille, jotka toimivat laillisesti. Oli yleistä – ja turhauttavaa – että hautalöydöistä moni jätettiin ilmoittamatta. Vielä useammat ryöstettiin.

Rakennuspaikalla kaivuri oli tehnyt kovakouraista työtä. Haudan kylkeen oli tullut reikä, mutta etuseinä näytti olevan koskematon. Vaikka haudan oviaukko oli peittynyt puoliksi maan alle, Sobgin arveli mahtuvansa ryömien sisään. Kiireen ja henkilöstöpulan takia hän päätti, että tutkisi kaiken yksin, ilman varmistavaa apuria. Hän kuitenkin pyysi työnjohtajaa pysymään lähitöllä. Ilmanala oli ukkosta enteilevän hautova ja Sobgin olo helpottui viileydessä, joka alkoi pian hänen ryömittyyään haudan sisään. Ummehtunut ilma ympäröi

hänet kaasumaiseen utuun. Nenään leijui kirpeys, kuin auringossa pitkään kuivuneen aprikoosin tunkkaantunut lehdus. Vaikka hänellä oli kokemusta kymmenistä haudoista, salaperäinen kunnioitus sai hänet valtaansa aina hänen laskeutuessaan kammion sisään. Hän ei koskaan kiirehtinyt. Päästyään oviaukosta sisään hänellä oli tapana pysyä liikkumattomana ja katsella lampulla hautaa ympäriinsä. Kirkkaassa valokeilassa näkyi tuttu yleismuoto. Sisääntuloaukon ja esikammion jälkeen tuleva varsinainen pääkammio oli lähes neliömäinen, muutaman metrin sivultaan. Haudan pohjalla oli paljon irtomaata. Liikkumakorkeutta oli vain puolisen toista metriä. Perusneliön lisäksi hän tunnisti toisen perusmuodon. Neliömäisen keskiosan kulmista lähti käytäviä, jotka olivat hautautuneet melkein kokonaan maan alle. Sobginilla ei vienyt pitkään havaita hauta tyypilliseksi kauden 30 eKr - 70 jKr edustajaksi.

Sobgin tunsu ajattomuuden ja rauhan laskeutuvan sisimpäänsä. Pölyn ja vaistomaisen kunnioituksen takia hän pidatti hengitystään. Samalla hän ikään kuin sulautui yhdeksi hautaa pyyhkivän valokeilan kanssa. Käy-

tävän suuaukkoja näkyi viisi, mutta Sobgin arvasi, että niitä olisi yksi enemmän. Yksi suuaukko oli varmasti-kin kokonaan ruskehtavan maan alla. Yleensä tällaiset käytävät olivat lyhyitä, ja niistä löytyisi luultavasti hautauurnia, pieniä kiviarkkuja, joihin kuolleiden luut oli laitettu. Museotoimen varastoissa vastaavia kiviurnia oli satoja. Perusneliön seinässä, Sobginin vasemmalla sivustalla, oli syvennys. Sobgin ryömi hieman lähemmäksi, ja lampun valokiilaan osui pystyssä törröttävän luun pää. Haudanryöstäjät jättivät usein jälkeensä rikottujen kiviurnien ja luiden kammottavan sekamelskan. Joskus osa esikammioihin mätänemään jätettyjen vainajien luista oli jo alun perin jäänyt keräämättä arkkuihin.

Mahallaan ollen Sogbin kaivoi olkalaukustaan mittanauhan ja paperilehtiön. Jäykkää mittaa eri suuntiin työnnellen hän hahmotti alustavat mittasuhteet. Samalla hän piirsi nopeasti haudan pohjapiirroksen ja kirjasi piirroksen juoksevan numeron, joka tarkistettiin aina ennen hautapaikalle lähtöä. Saatuaan mittaukset ja piirroksen haudasta 839 valmiiksi Sobgin ryömi takaisin päivänvaloon. Kuuma, kostea ilma sai hänet

aivastamaan ja heitti hänet väkivalloin nykyhetkeen. Työnjohtaja odotti lähistöllä kärsimättömänä, eikä lainkaan ilahtunut Sobginin suoraviivaisesta tilannekatsauksesta:

– Hauta on kaivettava auki ja sen arkeologinen sisältö tutkittava, ennen kuin rakennustyöt tältä kohdalta voivat jatkua. Hauta on tästä eteenpäin museotoimen alainen. Uskon, että selviämme tästä muutamassa päivässä, mutta pääsemme aloittamaan vasta parin päivän kuluttua. Kauempana voitte jatkaa rakennustöitä, elleivät ne vaadi räjäytyksiä.

Sobgin ei jäänyt kuuntelemaan rakennusmestarin pettynyttä vuodatusta, vaan vaatteitaan puistellen palasi päättäväisesti autolleen.

Ryhmä paikallisia, nuoria miehiä vetelehti hänen autonsa lähistöllä. Vaistomaisesti Sobgin vilkaisi, olivatko auton renkaat tyhjinä. Kun ne eivät olleet, Sobgin astui sisään ja painoi kaasua. Ajatukset siirtyivät muualla odottaviin työtehtäviin. Jos Sobgin olisi vilkaissut taustapeiliä, hän olisi nähnyt, miten yksi miehistä valokuvasi työmaata haudan suuntaan. Kun portti

työnnettiin kiinni, kuvaaja tukeutui muiden käsien muodostamaan askelmaan, vilkuili ympärilleen ja otti vielä muutaman kuvan aidan yli. Sen jälkeen nuorukaiset hyppäsivät rullalaudoilleen ja lähtivät vauhdikkaasti kohti kaupungin keskustaa.

Toimistolla soitto professori Peledille varmisti kaivausten aikataulun ja tarvittavan henkilökunnan. Sobgin oli kokenut arkeologi, mutta vain jäsen kolmen pääarkeologin ryhmässä, jossa professori Samuel Peled oli ehdoton auktoriteetti. Yleensä Sobgin kävi tarkastamassa ilmoitetut löydöt ja kutsui paikalle muut, jos löytö oli aito. Peledin päätöksellä he kaksin olisivat näiden kaivausten johdossa. Mikään ei tuntunut erottavan tätä päivää sadoista muista, jotka hän oli viime vuosina museotoimen palveluksessa tehnyt.

2. Julien onni, Wien 1988

Laulun keveät sävelet pompahtelivat suuren ruokasalin lattiasta. Kakun reunalta katsovien, ruskeiden silmien loistossa kahdeksan kynttilän liekkiä himmenivät haaleiksi ja mitättömiksi. Julie imi poskensa täyteen ilmaa, pullotti ne palloiksi ja puhalsi. Viisi liekkiä katosi. Tilalle nousi höyhenenkeveitä, vaaleita savukiemuroita. Pistävä savun haju voitti hetkeksi kermavaahdon ja limonadin makean aromin. Toinen puhallus ja kolme liekkiä katosi jättäen punosteisten narujen päät hehkumaan kekäleinä. Sitten savuharso sammutti niidenkin loisteen. Kaikki taputtivat ja Julie tunsu suurta riemua. Hän oli nyt lähes aikuinen, käynyt kouluakin jo vuoden. Kahiseva juhlahame oli ison tytön hame. Sukkahousut raitoineen olivat vähän typerät. Mutta se ei haitannut, koska isä ja äiti olivat antaneet hänelle lahjaksi oman talon. Juuri sellaisen nukkekodin, josta hän oli vain haparoivasti uneksinut. Silloin tällöin iltaväsymyksen herkkyydessä, hetkeä ennen unen tuloa.

Isä tempaisi hänet suureen syliinsä, antoi raikuvan suukon poskelle ja pyörähti kerran ympäri. Julieta melkein huimasi. Onni pulppusi hänen sisällään kuin joki. Ja hänen onnensa joki sekoittui ympärillä lainehtivan naurun mereen, kun tuli aika leikkiä ongintaa Clarissen, Mathiaksen, Lisan, Thomasin ja Klaran kanssa. Kahta asuinkerrosta yhdistävien portaiden yläpäässä oli aula, jonka kaiteen yli laskettiin muoviämpäri. Alhaalla seinän takana odotti isä, joka ämpärin tullessa kohdalle nykäisi siimaa ja sujautti mukaan yllätyksen. Silmät loistaen lapset innostuivat kaikista tyhjästä ilmestyneistä pikkuauto- ja kuvakorttiyllätyksistä. Ongintakierrosten riemunjymyn mentyä leluyllätykset yhtyivät yhteen, suureen leikkiin, jossa näyttäytyi kokonainen kaupunki asukkaineen, autoineen ja eläimien. Aika humahti suureen kuoppaan ja Julie huomasi yhtäkkiä heiluttavansa jäähyväisiä viimeiselle kotiinlähtijälle, Klaralle.

– Ja nyt on kielitehtävämme aika, isä julisti vieraiden mentyä. – Oli juhla tai arki meidän kielineromme tarvitsee harjoitusta. Koskaan ei tiedä, mihin tehtävään erikoisia taitojasi joskus tarvitaan. Entäpä, jos isä

löytää jotain sieltä kaivauksilta? Käyn kohta liikemat-
kalla Israelissa ja vietän pari päivää vapaaehtoisena uu-
silla kaivauksilla, Akeldamassa. Minun on aika oppia
jotain arkeologiasta ja opettaa sinuakin, kullanmuruni.
Syntymäpäiväsi kunniaksi lyhyesti vain pari lausetta.

– Käännöstehtävä! halusi Julie.

– Selvä. Tämä on arameaa, tyttöseni. Talita
kuum?

– Tyttö, minä sanon sinulle, nouse!

– Vielä ylimääräinen ja vaikea. Aihekin on syn-
tymäpäivään sopimaton. Mitä luulet tarkoittavan
tuon paikan nimen, jonne olen menossa? Akel-
dama, arameaksi hagel dema?

– Jokin kenttä tai pelto se ehkä on...

– Juuri niin! Nimi viittaa peltoon ja liittyy Juu-
daksen, Jeesuksen opetuslapsen kohtaloon. Sinä tunnet
näitä tarinoita jo hyvin, mutta tästä kerron sinulle tar-
kemmin vasta palattuani matkalta. Maltathan odottaa?
Nyt äidillä ja minulla on runohetken aika.

Isä ja äiti vetäytyivät kirjastoon vetäen oven pe-
rässään kiinni ja jättäen Julien lahjojensa pariin ruoka-

saliin. Kirjastosta kuului matalaa puhetta ja naurua. Lopulta ääni oli outoa kahinaa. Julie hiipi ovelle, kurkisti avaimenreiästä ja näki isänsä. Reiästä isä näytti pieneltä, kuin nukelta. Hän oli polvistuneena sohvan eteen. Äiti istui sohvalla ja katsoi isää kauniisti. Sukka oli kiedottu rullalle nilkkaan. Äiti ojensi säärtään ja työnsi varpaitaan isän suuntaan. Isä kääräisi sukan äidin jalasta ja pusutti tämän varpaita, nilkkaa, säärtä. Ympäri ja ympäri. Isä katsoi äitiä, jonka pää oli taipunut hieman taakse. Heidän silmänsä kiilsivät, mutta vähän sameasti.

Julie yritti erottaa isän ja äidin silmät tarkemmin. Miksi ne eivät loista ihan kirkkaasti? Kumartuessaan hän raapaisi otsansa ovenkahvaan. Kihelmöivä tunne kehossa meni ohi ja Julie muisti uuden nukkekotinsa. Pieni hame kahisten Julie kiirehti omaan huoneeseensa. Hän ylettyi juuri ja juuri koskettamaan talon kattoa. Kellertävä julkisivu oli kuin heidän kivisestä kotikerrostalostaan. Jykevät pylväsrivistöt kannattelivat parvekkeita. Katon harjalla, päätykolmion yllä oli kananmunamainen patsas. Julie kuljetti sormeaan etuseinän koristekuviossa. Samalla hän laski ääneen yksitoista

ikkunaa, enemmän kuin hänellä oli ikävuosia! Sormet kävelivät oikeanpuoleisia portaita ylös. Nyt hän oli tullut talon etuovelle, kahden valtavan pylvään väliin. Pylväiden molemmin puolin olivat suuret penkit. Ne olivat talon ensimmäiset kalusteet. Nukkeja, huonekaluja, valaisimia, astioita ja kodin tarve-esineitä odotti suuri puulaatikollinen lattialla.

Julie alkoi avata julkisivun luokkuja iho kanalihalla. Mieto, maitomainen lehardus nousi talon sisältä. Maan tasalla oleva portaikkokerros paljasti kolme kellarihuonetta. Julie avasi kaksi muuta suurta luukkua ja astui askeleen taaksepäin. Sormet nousivat huulille. Punavalkoisella matolla päällystetyt portaikot kulkivat alakerrasta yläkertaan. Yläkerran toisen puolen huoneiden tapetit olivat vaaleanpunaisia ja toisen puolen sinertäviä. Keskikerroksen huoneissa tapetti oli vaalean ruskeaa, kuin maitosuklaata. Julie työnsi nenänsä tapettiin kiinni ja nuuhkaisi.

– Minun kotini haisee suklaalle ja liimalle. Se on hyvä haju. Siitä tulee nenä täyteen.

Julie kumartui puulaatikolle ja otti äiti-, isä- ja tyttönukan esille.

– Nyt isi tulee kotiin. Julie odottaa rappukäytävässä, ikkunalaudalla. Pihalla kissa nuolee kypäliään roskalaatikon kannella. – Tullaan kotiin. Eteinen on hieno ja avara. Siinä on sateensuojateline, kenkäteline ja lattialautojen välissä viivasuorat raot. Ne ovat hiirten oja. – Mennään kerros ylös ja isi antaa äidille pusun, vain pienen. Isi tykkää äidistä, mutta hivenen enemmän Juliesta, sanoo Julie ja antaa isänukan taputtaa äitinukkea sääreen.

Samalla suklaan ja liiman makeankarvas tuoksu lehahti Julien nenään. Jalkoja alkoi taas kihelmöidä ja tanakan tytönvartalon läpi käyvä puistatus sai Julien ravistelemaan tomerasti käsiään. Tyttönukan helma heilahteli kädessä kuin leija.

3. Talpiotin uurna, vuosi 2007

Jo puolentoista päivän kaivausten jälkeen kävi juuri niin kuin Sobgin oli ennakkoinut. Haudasta löytyi kuusi lyhyttä sivukäytävää, kun lähes metri irtonaista maata oli kaivettu pois. Sivukäytävistä löytyi kymmenen kivistä uurnaa. Tapansa mukaan Sobgin luetteloi uurnat ja laati niistä sekä löydettyistä pääkalloista tarkennetun kartan. Sen jälkeen uurnat laastiin kevyesti pölystä ja kannettiin pihalle. Niiden pinta tarkastettiin pikaisesti. Paikalle saapunut professori Peled lausui ääneen Sobginin mietteet:

– Tavallisesti kirjoitusmerkkejä on korkeintaan viidesosassa uurnista. Tässä haudassa on poikkeuksellisen paljon nimikoituja uurnia, seitsemän.

Kumpikaan arkeologeista ei ollut muinaisten kirjoitusten erikoistuntija, joten he eivät tiedneet, mitä uurnissa tarkasti ottaen luki. Yleisimmin niiden ihmisten nimiä, joiden luut oli uurnaan laitettu. Sekä Peled että Sobgin tajusivat vasta vuosia myöhemmin, että nämä pienet

kiviarkut voisivat tulla nimetyksi yhdeksi tärkeimmistä arkeologisista löydöistä ihmiskunnan historiassa.

Koska kuljetuksiin käytettävistä pakettiautoista oli pulaa, Sobgin sai sovittua läheisellä haudalla käyvän auton poikkeamaan paikalla. Osa uurnista saatiin kuljetettua museotoimen suurelle varastolle satojen samanlaisten joukkoon. Siellä ne odottivat tarkempaa puhdistusta, sisäosan tutkimista ja niissä olevien useimmiten kreikan, heprean tai arameankielisten kirjoitusten analyysia. Ongelmana olivat jäljelle jääneet kuusi uurnaa. Näytti, että Sobgin ei saanut mistään autoa, ja uurnat pitäisi jättää rakennustyömaalle odottamaan seuraavaa aamua. Näin kävi usein rahapulnan vai-vaamalle museotoimelle. Uurnat nostettiin haudan seinän viereen, niiden päälle levitettiin pressut ja ympärille pystytettiin pukkiaidat. Sitkeän taivuttelun jälkeen Sobgin onnistui saamaan ylityövuorossa olevalta ajurilta lupauksen saapua myöhään illalla. Työmaan väki olisi siihen aikaan jo poissa, mutta velvollisuudentun- toisena Sobgin lupasi tulla itse. Vaikka hänenkin viral- linen työaikansa olisi ollut jo kauan aikaa sitten ohi, perheettömälle arkeologille asia ei ollut ongelma.

Muinaisten kielten professori Ghent pyydetään tieteelliseen paneeliin arvioimaan vanhaa papyruskääröä. Hän ei tiedä, että käärö on varastettu Jeesuksen perheelle kuuluneeksi sanotusta Talpiotin haudasta. Ghent ei ole uskoa silmiään, kun hän näkee alkutekstin kysymykset: - Mitä Maria Magdalena opetti opetuslapsille? Mitä Jaakob ja Juudas saivat kuulla edistyneiden oppitunnilla, jossa jaettiin avaimia tiedostuksen valtakuntaan? Jeesuksen opetukset täysin mullistava kääröteksti – Mariamnen epistola – alkaa johdattaa Ghentin epätoivoisiin tekoihin tieteen nimissä. Se myös pakottaa hänen entisen oppilaansa Don Portallin psykoterapiaan. Nuorena naispsykologi Julie Jung-Spielreinissa Portallin ilmaantumisen asiakkaaksi saa aikaan imevän pyörteen, joka muuttaa hänen maailmansa.

Tämä kirja vie lukijan huikaiseviin syvyyksiin sille tiedostuksen tielle, jonne Dan Brownin "Da Vinci –koodi" ja Simcha Jacobovicin ja James Cameronin Talpiotin hautalöytöä kuvaava filmidokumentti "The Lost Tomb of Jesus" vain kevyesti osoittivat.

Kirjan käsikirjoituksella on uskomaton tarina. Se on kiertänyt salassa maailman huippuyliopistoissa psykologian, teologian, arkeologian ja kriminologian opiskelijoiden sähköpostiverkoissa ja kerännyt valtavan määrän lukijoita. Sitä on arvioitu julkisuudessa sekä Yhdysvalloissa että Israelissa. Kirja ei kuitenkaan ole aiemmin ilmestynyt painettuna missään muussa maassa kuin Suomessa.

"Tyrmäävän mukaansatempaava. Käsikirjoituksen taustalla tunnistaa Talpiotin haudan ja Oded Golanin tarinan. Intensiivisin ja syvällisin lukuelämys vuosiin"
- Jerusalem Post
"Tämä on Kirja ja siitä on pitänyt tulla Kirja." – New York Times

www.bod.fi